

ANNAM LỊCH SỬ HÃY NÊN HÚT THUỐC LÁ J&B

THẾ-GIỚI THỜI-DĀM

TRUNG-HOA

Đảng Quốc-dân Tàu đòi với thời-cuộc

Bàu hòn bà năm nay, đảng Quốc-dân Tàu không được lòng dân chúng tin nhiệm nữa. Lại đây, Trưởng-phái-Khuê đánh Tường, Phùng Diêm đánh Tường, mà Tường là chủ tịch đảng Quốc. Vậy cả-nhân Tường ra thế nào, tình cách đảng Quốc ra thế nào mà đến nỗi làm bia cho trăm hòn đạn như thế ấy?

Hiện nay, phái Tường giao bao quát hết cả Quốc-dân-dảng, các phần tử phản đối đều bị khai trừ. Ngày Tôn-vân còn sống, đảng Quốc gồm cả phái tuc-tả, làm đại-biều cho đại số dân chúng Tàu; ngày nay, đảng Quốc tên vẫn gióng xưa, nhưng chỉ gồm những nhà tư bản và làm đại-biều cho phái tư bản. Nghi-dung khác thì chính sách cũng phải khác. Vì vậy, chỉ trong khoảng 3 năm, cái oai danh lừng lẫy của đảng không còn một chút di tích gì nữa mà đảng trở nên một cái co héo cho dân chúng. Những quyền tự do cá nhân của dân chúng, chính phủ Nam-khoa dem paô bô di. Dân chúng lại phải đóng thuế già thuế nặng, từ 1927 đến nay tính ra đảng Quốc hút thuế 1/3 mìn của quốc-dân đã có đến 1.100 triệu hoa-viên. Trong số đó có hơn 500 triệu thuế phè, và 400 triệu công trái. Tường lại vay ngân-hàng-doan ngoại quốc rất nhiều là khoản bí mật, số là khoản đã biết được có đến 100 triệu hoa-viên; lớn nhất là : là khoản Tây-Nguyên 60 triệu vay của bọn tài phiệt Nhât, 30 triệu vay của bọn tài phiệt Anh-Mỹ; bốn mươi đây có tin rằng Tường còn vay thêm 24 triệu nữa.

Công-trái ai chịu? Dân chúng chịu! Tà-khoản ai trả? Cửng dân chém trả! Tường chúc cả quyền sang, đưa viết dưới một chữ ký, thi quan chúng Trung-hoa phải cực khổ thêm một lần. Mùa nǎo thuế-khoa, công-trái, là khoản có phải dùng để mua mang giáo-dụ, để làm các công cuộc xâ-đì-dâu! Phản lợn đem chi tiêu vào quân phi hoặc dùng để mua lòng bọn quân nhân. Xem như dụng đà của công-trái lbi

dá rõ : nào quân nhu công-trái để cấp lương cho binh lính, nào thiện hủ công-trái để dát lót cho bọn quân phiệt (lần trước Phùng đánh Tường, Tường cắp cho 17 triệu để xiêng hòe!) Trước kia, quân đội Tường đã có đến sau vạn người ; Tường muốn giữ địa bàn cho vắng bến tăng lên đà 30, 40 vạn. Luong hường cắp cho 40 vạn quân có phải là ôi gi, it ra một năm cũng phải trên dưới 60 triệu tài mài dù. Trong khi 50 triệu dân ở miền Tây-bắc bị cai nạn đói kém, Tường bắt dân chúng chịu 60 triệu hoa-viên để giữ cái s- ngai vàng mồm mồi s-của mình;

Mời roi ông lai được quyền Bắc giao một đà, cách hành động của ông lôi dà với ọc trù nứa sau này:

- 1) Vào tháng 10/1929 ông bắt học trò góp tiền mua sách rồi không mua sách mà cũng không trả tiền lại (Nghe nói cũng có bắt học trò góp tiền mua ban-lồng (balloon), rồi mua cho hai quâ ban-cho-sú, còn bao mì không khói có người coi và bảo, vay xin có lò bay tò sau nà).

2) Tường hay dọa duỗi học trò

để bắt học trò phải đeo kè, van xin xó mà kiêm lỗ, có trò Lê-trong-

Còn người làng Ba-vô đã có mấy

duỗi rồi, sau Còn cây người dem

....., đèn xin thi ông lại xóa

còn bón s-cực-dàu s-trong đàng cù.

Ai dà, trong một đảng tự xưng là

cách-mệnh mà lại chia ra cấp-thứ

không khác gì trong một chính phủ

đòi quan-chú-chuyen-thi-dâng

vien-hang-nhất như Tường lấy

công-quí có đến 100 triệu; đảng-

viên-Lạng-nhì như Tông-tử-Vân,

Tôn-Khoa lấy có hai nghìn vạn

(20 triệu).

Đó là nói chính-sách đảng Quốc

dối với dân chúng. Nhưng không

phải chỉ dân chúng p-án Tường mà

thời-dau, bọn quân phiệt cũng hết

sức vận-dòng đánh đòn Tường.

Tường nắm chính quyền vào

tay, bao nhiêu lợi ích chỉ phản-phát

cho bọn tay-chém mình; tài phu

nhiều mẩy, địa bàn rộng mẩy cũng

không phì lòng tham. Vì vậy, bọn

Diêm Phùng mới nỗi lên đánh

Tường để kiểm-dường sống. Cuộc

nam-bắc phân-tranh bây giờ chỉ

khác cuộc phân-tranh của bọn quân

phiệt xưa-một-dàn là : các nhà quan

nghị-nay-nay xảo quyết-hơn, biết

mượn-n-ting-leung s-vì-quốc-dân,

để che dày cái dâ

lâm-của-mình. Để gọi là tranh-chấp

trong đám-quân-phiệt, thi dân chúng

không mong đợi gì ; dù Phùng

VIỆC TRONG NƯỚC

TRUNG-KÝ

THÀNH HÓA

Mộ phạm mà thế à?

Ông Nguyễn-quang-Tấn, giáo-học trưởng-phủ Quảng-trú-khi, tên Sáy, day dà không được châm-chí mà sự

ai & lại nhiều đều khó-chín.

Mời roi ông lai được quyền Bắc

giáo-một-dà, cách-hành-dòng của

ông lôi dà với ọc trù nứa này :

1) Vào tháng 1929 ông bắt

học-trò-góp tiền mua sách rồi không

mua sách mà cũng không trả tiền lại

(Nghe nói cũng có bắt học-trò-góp

tiền mua ban-lồng (balloon), rồi mua

cho hai quâ ban-cho-su, còn bao mì

không khói có người coi & va

bé, vay xin có lò bay tò sau nà).

2) Tường hay dọa duỗi học-trò

để bắt học-trò phải đeo kè, van

xin xó mà kiêm lỗ, có trò Lê-trong-

Còn người làng Ba-vô đã có mấy

duỗi rồi, sau Còn cây người dem

....., đèn xin thi ông lại xóa

còn bón s-cực-dàu s-trong đàng cù.

3) Lại nghe nói hay đánh-bac,

thường bắt học-trò di-món người

danh & chia-bé.

Những điều trên này nghe dà

có người nói đến tai

chó, là một việc nêu-le.

Mong ai có di-hàn-cù-đàu

Le-Nor

1931 ngày 20/10/1931

Thương-am-le-cao

HÀ TĨNH

Nghỉ-mà-ngán

Tiều-piô Trần-Hưng, người

Đảng-phái, vừa mới xin-thôi-làm-trý

ton, dù luồng-hơn, dân-chúng

cũng-cứ bị cái-ác, quân-phiết

đòi-nén. Thế mà hàng-van-quân

chúng p-ài-bó-mang-ở trong-các

cuộc-chém-giết-ghé-gom-ở

đường-Lũng-Hải-va

đường-Tân-Phổ, nghe

có-thi-tham-không?

Một tờ báo Tàu phè-binh-dân,

QĐC, có câu : « Lấy-của-dân-có-đúng

nuôi-binh-hinh-kết-giết-người, m-đ

đảng-nhân-kết-hai-người; chẳng-hay

đảng-Quốc-Dân-hay-là

đảng-Quốc-dân?

Đến Ma-rô

nhà quan-Dân-gặp-ông-chủ

Trung-ký

VĂN ĐÌNH

thi-mười-hai-phát-lang.

Đến-tâm-quâ Tòng-phong-av, cùn

Bé-rin-một-vanh-n-đòi-bé

một-cái-khoa-ban-trên-dau

Tâm-quâ-tuôn-nó-dén-nhà-ba-Lê-se

zu-li-dám-xong, thu-ho-chi-hai

đau-choi-nhái-dao-duong, vira-di

vua-kè-chuyen; khi-thi-ngang-lai

duoi-bóng-cây, ngã-ngoèi, khi-lai

duo-chay-dao-bac-br; khachiu

moti-vé-ti-Mar-cua, Đến Ma-rô

có-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi

con-Bé-rin-tu-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi

đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi-đi

